

DZIENNIK POZNAŃSKI.

Niedziela, 6 sierpnia 1865.

№ 178

POZNAN, 5 sierpnia.

Podczas obrad sejmowych w sprawie zniesienia gimnazjum trzemeszeńskiego skorzystali posłani z sposobności, aby udowodnić przed światem, że polski lud jest do jakichś poświęceń, by tylko zaopatrzyć młodzież choćby w wyższe wykształcenie. Jakkolwiek po naszym ludności w ogóle jest pochwały go wszakże zaprzeczyć nie można, iż chwalebne i nade wszystko zbawcze, a w większej części mierze z drogi praktycznej, w skutek czego ostatniemu nie zwyki odpowiadać wysileniom ludom. Znamy w naszej prowincji prawie dwa gatunki szkół: szkoły elementarne, dające najniższy stopień humanitarnego wykształcenia, i szkoły wyższe lub realne, dające połowę najwyższego wykształcenia humanitarnego lub realnego. Średnich sposobności do zawodów, jakim się przeważnie mieszczanie i wielka liczba małaściciele ziemskich i urzędników wiejskich, drobne są u nas zawiązki, wszakże i na ten rodzaj polska nie dość jeszcze zwróciła uwagi. Daje nam się rzeczą być pewną, że odpowiednio wymagań dzisiejszych przemysłu i rolnictwa w rzemiośle ani w rolnictwie nie postąpi, kto nie będzie nad to, co może i ma nauka elementarna. Z drugiej strony rzucanie zawodów praktycznych po ukończeniu gimnazjalnych próbach przebycia uniwersytetu, są połączone z brakiem czasu, kapitału a bardzo często i niezbędności fizycznej. Nierównie okazało doświadczenie, że ukończenie kilku klas gimnazjalnych nigdy nie wystarczy do miernego nawet przygotowania do zawodu praktycznego. Wyrzekamy nad niedostatkiem klas praktycznych, nad upadkiem naszych miasteczek, nad brakiem postępu u właścicieli mniejszych ziemskich, którzy się dotąd starali okazać tak rządowi, jak i przytomnie sobie samym, już to w reprezentacjach sejmikach powiatowych, już też w zarządach rolniczych i przemysłowych, pogwałtowaną szkół średnich. W szkołach tych nauki religii i moralności, powinni uczniowie sposobność zapoznania się z historią natury, chemią i fizyką, nauczyć się jeografii i nowszej matematyki, wćwiczyć się w rachunek praktyczny, dalej rysunek i modelowanie, wręcić przy-

swoić sobie oba języki, polski i niemiecki, tak, aby w rolnictwie, wszelkich gałęziach przemysłu i handlu oboma zarówny władali ustnie i piśmiennie.

Szkoły z takim programem wychowałyby, mniej niż dziś na wykształcenie gimnazjalne, dla wielu napróżno łożonym kosztem, ludzi zdolnych do zawodów praktycznych, którzy wchodziliby w świat przemysłowy bez zniechęcenia, bez próżnych marzeń, a przede wszystkim nie nadszarpawszy bezpożytecznie kieszeni rodzicielskiej. Wykształcenia fachowego i technicznego nabywaliby ci młodzieńcy już to w szkołach specjalnych, któremi się cieszą sąsiednie prowincje, dopóki byśmy się na własne nie zdobyli, już też u znanych z biegłości majstrów, kupców i rolników prywatnych, od których następnie kosztem własnym, albo towarzystw przemysłowych i rolniczych, albo Towarzystwa Naukowej Pomocy, udawaliby się na ukończenie nauki do rzemieślników, fabrykantów, kupców, rolników zagranicznych, którychby im już to dyrektorowie szkół średnich, już też dyrektorowie towarzystw wskazywały i polecały.

Chociażby nawet większa część wychowanców szkół średnich nie mogła udawać się po dalszą naukę do szkół technicznych, ani do przemysłowców zagranicznych, wszelako sądzimy, że powyższy kierunek wykształcenia dla mieszczańskiej naszej ludności i tej w ogóle klasy, którą średnią zowieśmy, daleko byłby pożyteczniejszym, niż owe możolne wysyłki i przepychanki chłopców przez dziesięć klas gimnazjalnych, aby jeżeli je szczęśliwie ukończą, nie wiedzieli co począć i do jakiego zabierać się zawodu.

Do zakładania szkół średnich po mniejszych miastach naszej prowincji nie potrzebaby wcale udawać się po zapomóżkę centralnego rządu. Z kas miejskich i powiatowych, a nawet za pomocą towarzystw prywatnych potrafiłyby się utrzymać szkoły tego rodzaju, które działając w skromnym zakresie, skutecznieby też mogły odpowiedzieć potrzebom lokalnym, niż to czynią zakłady wyższe wnoszone z pomocą rządową i w celach ogólnych państwa.

NPan raczył nadać ewangelickiemu nauczycielowi przy szkole żeńskiej w Legnicy Weidnerowi orla czwartej klasy królewskiego orderu domowego Hohenzollerów.

Berlin, 4 sierpnia. Wedle Wanderera oziębienie stosunków pomiędzy Austrią a Prusami bardzo się zwiększyło,

ski do Galicji i nie wyrzucać z Krakowa i Lwowa ludzi, co polecają, czytać książki, a odradzają palić tytoń i cygara.

Zamiast do Galicji pojechałem do Pymontu. Proszę sobie wszelako nie wyobrażać, jakoby Pymont leżał we Francji. Długom się kołysałem tym marzeniem, z którego mnie dopiero wybawił pocztowy kursbuch, okazując, że Pymont leży nie daleko Hanoweru i nawet stanowi osobne księstwo niemieckie, przyłączone do księstwa Waldeck. Gruntowne rozpatrzenie się na mapie pouczyło mnie, że Pymont leży tuż nad granicą pruskiej prowincji Westfalskiej, niedaleko owego miasteczka Lübbecke, gdzie jeden z dobrych moich znajomych sądzi i wyrokuję pocziwym potomkom Arminiusa, co to takie doskonałe przyspasabiają szynki westfalskie.

Podróży mojej opisywać nie będę. Odbываła się kolejka żelazna w towarzystwie chłopów pomorskich, co chwila wódkę zapijających, a wybierających się z żonami i córkami za morze do Ameryki. Spostrzeżenia moje psychologiczne nie były liczne, gdyż sen mocno mi kleił oczy, które zresztą zamknięciem powiek ratowały się od pomorskiego tytanu. Kolejka przybyła do Elze, stacyi leżącej na drodze z Hanoweru do Kasselu, skąd wybrałem się delizansem pocztowym do Pymontu. Elze z Pymontem łączy przez różne terytoria szosa z wyjątkiem kawałka brunświckiego, gdzie rząd nie buduje szosy twierdząc, że mu absolutnie niepotrzebna i że jego poddani owędy nie jeżdżą. Na miejsce przeznaczone zajechałem wieczorem i wysiadając z wozu pocztowego ujrzałem się otoczony zgrają chłopów, z których gardła wychodziły różne krzyki: „Hotel Waldeck, Lippe, Krone, Privatwohnung“ itd. Jestto okropne położenie dla nowicyusza wodowego, jak ja, znaleźć się w takim otoczeniu, zwłaszcza, iż zrobiony na ostatniej stacyi pocztowej parachunek nakazywał wszelką roztrępnosć. Idąc więc za poradą w domu odebraną zostawilem rzeczy na poczcie i niezważając na rekomendatorów puściłem się centrifugalnym kierunkiem, co osobom nieznającym fizyki najlepiej się wytłumaczy przez nasze: „ku wsi“. Po długim szukaniu znalazłem pomieszkowanie tańsze niż się spodziewałem i czułem się prawie zadowolony, gdy dopiero po zawarciu kontraktu ujrzałem, że pokój mój leży nad kuchnią, i to we-

tak że zapowiadany zjazd obydwoh monarchów w Gasteini wcale nie przyjdzie do skutku.

Londyńska agencja Reutersa zamieszcza telegram z Wiednia, donoszący, że Austria proponuje nowy sposób rozwiązania sporu o księstwa, oparty na kompensacie w Szlasku. Przysłałaby ona na zabór Kilonii przez Prusaków, na zajmowanie Rendsburga i innych punktów militarynych, lecz za wynagrodzeniem w Szlasku. Jest to wszakże plan wcale nie nowy, przeciw któremu jedno z półrządowych pism berlińskich postawiło myśl wynagrodzenia Austrii w Mołdowoszczynie. Dalej mówi rzeczona agencja londyńska, że gdy Prusy proponowały uznanie księcia Oldenburskiego, Austria przed przystaniem na tę propozycję żąda, aby Prusy deklarowały się z uznaniem tego księcia, przez co zrzekłyby się aneksyi.

KROLESTWO POLSKIE.

Warszawa, 2 sierpnia. Wieść o pożarze w Siedlcach potwierdziła się niestety, przejmując zgrozą i trwogą mieszkańców Królestwa. Miałażby ta klęska, która obecnie wyniszcza Ruś i Litwę, przenieść się i do Kongresówki? Do wczoraj po południu zgorzało 104 domów a nad wieczorem wybuchły płomienie w innej części miasta. Sprawców podpalenia zdołano podobno pochwycić.

Wilno, 31 lipca. Na skutek polecenia gubernatora grodzieńskiego, rząd gubernialny wydał rozporządzenie względem uwolnienia z pod sekwestru majątków następujących osób: szlachcianek powiatu wołkowyskiego Ludwiki i Aleksandry Małowicz, włościan Ignacego Koziół, Tomasza Swistun i Stanisława Jana, Ingacego, Wincentego i Jana Czajkowskich, mieszczanina m. Prużan Jana Wysylewskiego, włościan powiatu sokólskiego Wincentego Urbana i pow. kobryńskiego Marcina Krzywickiego i szlachcica powiatu pińskiego Franciszka Matyszyckiego.

GALICJA.

Lwów, 2 sierpnia. W skutek amnestyi prasowej opuszczają więzienia lwowskie następujący dziennikarze: pp. Ludwik Powidaj (miał odsiadywać jeszcze kilka miesięcy), Edward Błotnicki (skazany na półtora roku, siedział około 6 miesięcy), Henryk Rewakowicz (skazany na 4 miesiące, siedział miesiąc). Pp. Abancourt, redaktor Dziennika Polskiego (skazany na 2 lata), Dobrzański, redaktor Gazety Narodowej (na 4 miesiące) i Rapacki, redaktor Dziennika Narodowego uwolnieni zostali od zarządzonej im kary, którą dopiero odsiadywać mieli. Pana Stupnickiego, wydawcę Przeglądu zastała amnestya w kilka dni po odsiedzeniu kary.

FRANCYA.

± Paryż, 2 sierpnia. Pomimo widocznego zwycięstwa rządu na wyborach municypalnych, w tutejszych sferach urzędowych nieraz daje się słyszeć narzekanie na tak zwane vieux parties, do których i opozycją demokratyczną również wliczać lubią gorliwi stronnicy rządu cesarskiego. Narzekania ich skierowane są przeciwko przedwyborczym porozumiewaniom się. Podnoszą jako czyn nie zupełnie honorowy zgromadzenie się i układanie list wtedy, gdy rząd zdaniem ich zupełnie neutralnie zachowywał stanowisko, powstają przeciwko dziennikom opozycyjnym, które popierały kandydatury tych lub owych

dle przepisów Mojżesza urządzoną, co w obec zbliżających się upałów nie było najprzyjemniejszem zdarzeniem.

Osoby, co bywają u wód, wiedzieć zapewne będą, że pierwszym krokiem wodowym jest wiałyta u lekarza. Mój lekarz dał mi list do swego znajomego doktora w Pymontcie, w którym opisał moją chorobę i nazwał ją po łacinie wyrazem, którego w słowniku Georgesa znaleźć nie mogłem. Szanowny medykus pymontski z miną nadzwyczajnie poważną oświadczył mi, że wody pymontskie są jakby dla mnie stworzone, i że nie trzy ale przynajmniej pięć lub sześć tygodni powinienem zabać w Pymontcie; dalej przepisał dyete, i obiecał że mnie będzie widywał codziennie na promenadzie. Opuściwszy lekarza poszedłem do księgarń, przypuszczając zupełnie słusznie, iż o wodach pymontskich musi być książka, „ein buch“. Kupiwszy ją znalazłem przepisy mego lekarza dosłownie w niej podane i żałowałem, że nie pierwszy nie kupiłem książki, a potem dopiero nie poszedłem do lekarza. W ogóle istnienie tak zwanych lekarzy zdrojowych w takiej liczbie, w jakiej zwykłe przy wodach bywają, coraz mniej staje się zrozumiałem pacjentom, im bliżej są końca kuracyi. Na rannych promenadach przy picu wody wiecznie te same pytania i te same rady; a gdy niby słuchają, co ty im powiadasz, wytrzeszczają oczy, azali inny pacjent nie nadchodzi i w chwili, gdy silisz się na jak najżywszy opis nocy niespanej i na widziadła oczu i szumy uszu i pędzlem wileńskiego doktora Franka malujesz chorobę, twój lekarz zdrojowy już cię dawno smagnął cylindrem i jest przy boku bladej pacjentki. Ale i blade pacjentki nie zawsze potrafią usidlić uwagę szanownych eskulapów krynicznych. Zeszłego roku, jak mi powiadano, dama jedna mocno rozdrażniona nerwowo skarżyła się lekarzowi, że spać nie może, że jeść nie może, że chodzić nie może, że gotowa sobie życie odebrać; na to odpowiedział jej hofrat myśląc, że dama radzi się czy pauzować z kąpielą: „zrob to pani, to czasem bardzo pomaga.“ Nieuwaga taka tłumaczy się okolicznością, że niektórzy z lekarzy zdrojowych na promenadzie w dwóch godzinach rannych przesłuchują po 100 pacjentów, tych samych narzekań i te same dawać im muszą rady.

Lubom bywał już na różnych przechadzkach, przecież

Pymont, 30 lipca.

chorowałem ja pierwszy raz tego roku, ale pierwszy wybrałem się do wód. Przed kilku laty nie byłbym się publicznie do takiego nowicyzostwa, ale dziś zmieniłem opinię. Dla tego w opisie kilkutygodniowej mej sie- będę mógł używać porównań z innymi kąpielami, i powiedzieć gdzie lepiej, gdzie gwarniej, gdzie nudniej, gdzie lekarz mój chciał mnie dla patriotyzmu wyprawić do wód w Galicji. Ale ja odrzekłem mu na to, że nie do żadnych wód, do których trzeba mieć paszport i wywać rewizyę na granicy, bo to są przyjemności, które poddaje ten co musi, nie zaś ten, co nie potrzebuje; jestem zapalony zwolennik Dziennika, którego do wypuszczają tylko w trzytygodniowych kopertach listo- którego tam posiadać nie można bez narażenia się na nieprzyjemności z władzami austryackimi; po trzecie Austryakom, że napisałem rozprawę o czytaniu książek, skutek czego złem się im zarekomendowałem i mogliby wielu moich znajomych w samym środku kuracyi bez powodu wyrzucić; po czwarte w żadnych kursologiach nie mogłem wynaleźć ceny podróży do owych wód, a moja kieszeń każe mi się z pieniędzmi rachować; powody skłoniły mnie do skwitowania z wód galicyjskich, podobnie jak wielu innych zapewne moich współpacjentów, austryacki stracił na tym oczywiście, gdyż pozbawiony do pogardzenia dochodów z poczty i kolei żelaznej, w skutek nielicznych gości w kąpielach zmniejszyły się stałych mieszkańców, którzy nieliczni i ubodzy mu płacili takich podatków, jakieby składać mogli. Wobec panu nowym ministrem austryackim chciał czems wam, niż swoim pięknie kredytowem nazwiskiem, przynieść do pomyślności państwa austryackiego, powinien potrzebę paszportów przy przebywaniu granicy, wstąpić do niemieckiego, wpuszczać Dziennik Poznań-

